

գրած է. «ապա, փոքրիկ մը առաւ, անոնց մէջտեղ կանգնեցուց եւ զայն գրկելով ըսաւ... (9:36): Մանուկները օրհնելու դէպքին մէջ, Մատթէոս եւ Ղուկաս անպանոյն կերպով ըսած են, թէ Յիսուս ձեռքերը դրաւ անոնց վրայ (19:15-18:15), մինչ Մարկոս յուզումով անդրադարձած է դէպքին, թէ «գրկեց զանոնք եւ ձեռքը դնելով անոնց վրայ՝ օրհնեց զանոնք» (10:16):

Յիսուս իր աշակերտներուն հետ վերջին անգամ երուսաղէմ երթալու արձանագրութեան մէջ, Մարկոս եղած է միակ աւետարանագիրը, որ «Յիսուս անոնցմէ առաջ անցած կ'երթար» (10:32) կարն նախադասութեամբ արտայայտած է Յիսուսի մեծութիւնը:

Մարկոս Աստուծոյ Որդիին մարդկային նկարագրի գիծերը պատկերացնելով՝ բացայայտած եղաւ աստուածային սրտակցութիւնը մարդկութեան նկատմամբ: Ան տպաւորիչ կերպով յուշագրելով Պետրոսի քարոզութիւնները, հռոմայեցի հարիւրապետին պէս, ընթերցողներ հաւատ կ'ընծայեն, թէ «իրապէս այս մարդը Աստուծոյ Որդին էր» (15:39), որ եկած էր աշխարհ՝ երջանկութիւն, հանութիւն ու խաղաղութիւն բերելու մարդկութեան: Արդարեւ, դարերու ընթացքին հոգեւոր կեանքի ուղեցոյց եղած է Յովհաննէս Մարկոսի Աւետարանը:

ԲԱԲԳԷՆ ԹՕՓՃԵԱՆ

ԽՈԿՈՒՄՆԵՐՈՒ ՇՈՒՔԻՆ ՏԱԿ

Հաւատքը չի հիմնար, մարդն է որ իր միտքով «կարկտան» կը հեռանայ Աստուածորդիէն:

Աղանդաւորները լեզուանի սատանաներ են, որոնք «քարի հրեշտակ»ի թելերով ու դիմակով կը ներկայանան անմեղ մարդոց, ու ստաքանութեամբ, գոյնզգոյն հրատարակութիւններով, հմայիչ խօսքերով, նիւթական պարզեւներով ծախու կ'առնեն հոգին անոր՝ որ չէ ոռոգած դաշտերը մտքին՝ Քրիստոսի Կենդանի Ջուրով:

Աղանդաւորի մը ուղկանին մէջ չբռնուելու համար, հարկ է խաչակնքել երեսը, եւ առանց քարել տալու..., անոր երեսն ի վար կրկնել խօսքը Քրիստոսի. «Ետիս կորի՛ր սատանայ»:

ՆԱՀԱՊԵՏ ՄԵԼՔՈՆԵԱՆ